

JAROMÍR
JINDRA

NAPLNĚNÁ PROROCTVÍ

*Věštby napříč
staletími*

NAPLNĚNÁ PROROCTVÍ

VĚŠTBY NAPŘÍČ STALETÍMI

JAROMÍR JINDRA

NAPLNĚNÁ PROROCTVÍ

VĚŠTBY NAPŘÍČ STALETÍMI

Copyright © Jaromír Jindra, 2019

Cover design © Žofie Vránová, 2019

Cover photos ©shutterstock/ Elena Schweitzer, 2019

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Ondřej Pfeffer

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-221-3

Památce mé ženy spisovatelky Elišky Jindrové.

Snad od úsvitu dějin provázejí lidstvo nejrůznější proroctví. Jen málo z nich je pozitivních; nejspíš je tomu tak proto, že v zájmu mocných vždy bylo udržovat lid ve strachu – a ten se snadno vzbuzoval hrozbou neodvratné katastrofy, následující jako trest za sebemenší porušení absolutní poslušnosti. Bohům stejně jako králům.

Že se většina takových věsteb nesplnila? Nevadí. Nové a nové generace i přes tuto zkušenost naslouchaly novým prorokům a věřily...

Přesto se sem tam některá předpověď splnila (pokud událost nebyla předpovězena, pak se věštba dala vždycky dodatečně vytvořit) – a z těch jsem vybral několik příběhů. Třeba ten o králi, který věřil, že zničením Sibylských knih zabrání naplnění špatné věštby; o husitském knězi Korandovi, jenž zvrátí nesplněné proroctví o konci světa; o Albrechtovi z Valdštejna a Keplerově horoskopu, jehož naplnění se dá napomoci třeba i sebeobětováním; o nejšílenějším proroctví, jakého se kdy dopustila delfská Pýthie; o umírajícím lvu Mohamedovi, jenž se loučí s císařem Rudolfem a současně ho zve k setkání jen o několik dnů později; o Nostradamovi, pochybujícím o smyslu vlastních zapsaných předpovědí, kterým nerozumí ani jeho přítel; o Griškovi Rasputinovi, varujícím své nepřátele: Zemřou-li násilnou smrtí, zahyne i svatá Rus...

Naslouchejte nyní těmto i dalším příběhům, tak jak nám je vyprávějí jejich (třebaže fiktivní) příímí účastníci...

FARAÓNŮV SEN

(EGYPT, 17. STOL. PŘ. N. L.)

NENÁVIDĚL JSEM HO od chvíle, kdy na mne ukázal nevelkým masitým prstem ozdobeným prstenem s vyřezaným skarabem a řekl: „Toho!“ Byl docela malý, ale co mu chybělo na výšce, to mu pro změnu přebývalo na šířce. Přes tučné břicho měl přehozenu bělostnou tuniku širokých rukávů, pečlivě vyholenou hlavu a nad masitým, poněkud převíslým horním rtem se zdvíhal zobanovitě zahnutý nos. Zatímco se obracel k jiné skupině nabízených otroků, se mnou kdosi prudce smýkl stranou, takže jsem upadl do hrubého písku a odřel si lýtko a pravou ruku až do krve. O důvod víc, abych napříště necítil ke svému novému pánovi lásku, ale zášť. Může snad otrok svého pána někdy milovat?

Byl jsem uvyklý na svobodu, na široké obzory pastvin, vroubených v dálce nevysokými vrcholky kamenitých kopců. Od dětství jsem putoval společně s dalšími muži, ženami a dětmi našeho rodu, doprovázejícími svá stáda od jedné pastvin k jiným, ještě zeleným a nespáleným sluncem. Po celé generace jsme byli pastevcí, budeme jimi navěky; v cestě za stády, v péči o dobytek a snaze, aby zvířat bylo stále více, v tom je přece smysl života.

Mí vlastní bratři mne ale zradili a prodali do otroctví, když měli původně v úmyslu mne zabít. Proč jen se v jejich srdcích usídlilo tolik zloby?! Přemýšlel jsem nad tím po většinu cesty, kterou mne otrokáři hnali do Egypta. Zprvu jsem nebyl schopen souvislé myšlenky, tak mne bolela zrada mých starších bratrů, kterým jsem vždy věřil, kteří si se mnou, ještě když jsem byl mladší, často hráli. Jak mi

tohle mohli udělat? Ale jak se bolest ze zrady zmenšovala, chápal jsem v docela jiných souvislostech události posledních týdnů, slova, gesta i ztajený šepot, jehož jsem se někdy stal nechtěným a ničemu nerozumějícím svědkem.

Počátek mých současných strastí se snad skrýval už v hodině mého zrození. Pocházel jsem z jiné matky než mí starší bratři, a jak se ukázalo, otec mou matku miloval silou celého svého srdce. Když zemřela, přenesl tuto svou lásku na mne. Snad bratři v otcově chování spatřovali křivdu, kterou nelze odčinit jinak než pomstou. A tak se ze mne stal otrok, kterého přivedli překupníci do Egypta a jehož si právě koupil onen tučný bohatý muž s prstenem.

Jak jsem padal do písku, spatřil jsem koutkem oka stranou sedící, možná ani ne patnáctiletou dívku. Útlýma dlouhýma rukama pevně objímala kolena, o která měla opřenou hlavu. Byla vyděšená a její veliké oči rychle tékaly z místa na místo. Così šeptala, protože její rty se neustále pohybovaly, ale byl jsem tak daleko, že jsem z jejích slov, byla-li vůbec vyslovena nahlas, nezaslechl zřetelně nic. Odkud asi pochází? Co ji čeká? Nejspíš úředník služby. Pokud bude mít štěstí, vybere si ji někdo jako konkubínu pro své potěšení... Rázem se mi můj úděl jevil lehčí než ten, který očekává ji.

Pak už přispěchal dozorce s důtkami v ruce a křikem, doprovázeným bolestivými ranami, sehnal do houfu několik mladých otroků, mne a také tu dívku, dosud se choulící opodál. Nás všechny si tedy právě koupil onen obtloustlý Egyptan...

Dozorci naši skupinku hnali prašnými uličkami města, o němž jsem se až později dozvěděl, že mu kdysi dávno dali jméno Tanais a že leží v nilské deltě, až k velikému předměstskému domu, obklopenému palmovým hájem, jehož koruny nejenže poskytovaly

chladivý stín, ale svým pohybem i pocit vánku. Tak tohle bude na-příště můj domov? Kdepak, skutečný domov zůstal někde v dalekých stepích a stanech mého rodu. Tady už nejsem svobodný člověk, ale pouhopouhá věc. I to zvíře se dočká lepšího zacházení než otrok.

Za nového svištění důtek, protože dozorce – sám otrok – chtěl ukázat před svým pánem, jak je pečlivý a důsledný v plnění svého úkolu, jsme vběhli na veliký dvůr, obklopený ze všech stran nízkými budovami. Vpravo bylo několik kůlnám podobných domků z hlíny sušené na slunci a tam nás všechny zahnali. Dům otroků. Do jednoho jsme schváceni dopadli na zem. Naproti, nám všem na očích, se vypínal bělostný dům s několika sloupy, zakončenými hlavicí v podobě lotosového květu; o jeden z nich se opírala žena s nalíčeným obočím a rty, vysoko vyčesaným účesem a zavnutá v tom nejjemnějším lnu. Nebylo pochyb, že je to manželka muže, ke kterému jsem pocítil nenávisť už při prvním setkání. Neúčastným pohledem přehlížela dvůr a všechno to hemžení na něm. Nemohla tedy nevidět příchod nových otroků, ale jediné pohnutí na její tváři nedávalo tušit, že by ji tato událost – pro mne tolik důležitá – jakkoliv zaujala. Ano, nebyli jsme nic v očích této ženy, jistě stejně pyšné jako krásné.

Večer nám jiní otroci donesli misku jakési nechutné kaše a všem dohromady jeden jediný džbán drahocenné vody. Ještě před úplným setměním přišel správce domu, také otrok, který nám rozdělil práci na příští den. Mně přidělil úklid ženské části domu, jak řekl. Ukázalo se, že mám pečovat o několik pokojů, které obývala ona krásná paní.

Staral jsem se o ženský dům snad druhým či třetím týdnem, když jsem našel krásnou paní u zrcadla. Její osobní otrokyně jí upravovala složitý účes a já chtěl opět tiše odejít, když mi pohybem ruky pokynula, abych přistoupil blíž.

„Jak ti říkají?“ otázala se tónem, jakým se mohla stejně tak zeptat sama sebe *Proč mi dneska nechutná víno?* nebo *Kdy už konečně přijde déšť?* Sklonil jsem tedy hlavu, jak se sluší otroku, když hovoří se svobodným Egyptanem:

„Josef.“

„Směšné jméno... Jsi snad Žid?“

„Ano, paní, mým bohem je Bůh zástupů.“

Zřejmě ji něco zábavného napadlo, protože v očích jí poskočily ohníčky a ústa se zachvěla potlačeným úsměvem. Avšak neřekla už nic a začala peskovat otrokyni, která si s úpravou účesu dávala příliš na čas...

O několik dnů později jsem paní domu zastihl samotnou. Odpočívala na lenošce a prsty pravé ruky ledabyly laskaly jemnou kožešinu temně předoucí kočky, ležící v nebezpečné blízkosti jejích nader. Jen o nepatrný okamžik déle jsem ponechal pohled v těch nebezpečných místech, avšak jí zřejmě neunikl. Usmála se, a zatímco jednou rukou odehnala kočku, druhou začala uvolňovat svůj šat. Polkl jsem a chvíli nevěděl, co udělat. Odejít? Zůstat? Zdvihla ke mně oči a já pochopil, že díky jejímu chvilkovému rozmaru se mohu pomstít muži, který si mne koupil.

Byla to vůle Hospodinova nebo naopak některého z nekonečné řady bohů Egypta, že jsem té chvíle do jejího lůna zasel své sémě, které – jak se ukázalo později – vskutku vzklíčilo? Po několik následujících týdnů jsme lehávali spolu, aniž by kdo měl o tom být jen tušení. Když se ale její život počal vzdouvat, nastal čas sklizení trpkých plodů. Tehdy jsem zvěděl, že její muž, faraónův rádce Pu-ti-pa-re s ní nesdílel lože už po několik let; zřejmě také proto vyhledávala potěšení, jehož se jí od manžela nedostávalo, někde jinde. Kdo ví, kolik

mužů přede mnou ochutnávalo z poháru její rozkoše? Tentokrát však byl poklesek až příliš zřejmý, bylo třeba ukázat na viníka. Byla paní, já pouhý otrok.

S očima zalitýma slzami se vrhla do Pu-ti-pa-reovy náruče a obvinila mne, že jsem se na ni vrhl jako zvíře, nic nedal na její prosby, a třebaže se bránila, překonal jsem její odpor a vzal si ji násilím. Zřejmě znal svou ženu lépe, než si myslela, a nedal na její slzy ani na její zapřísahání. Třebaže jsem byl otrok, překvapivě rozhodl, že vyslechne také mne.

Stál jsem tedy opět před tím otlým mužem, jemuž jsem se pomstil pro mne tím nejpříjemnějším způsobem, a bylo jen na mně, jak se obhájím. Padl jsem tedy povinně na kolena, čelem se dotkl prachu u jeho nohou a pomalu, jakoby nerad jsem začal vypovídat. O tom, jak mne jeho žena po několik týdnů sváděla, jak jsem se jejím nabídkám bránil, a až když mi hrozila vykastrováním, podvolil jsem se jejím choutkám. Je mi to líto, svému pánovi bych se nikdy ani myšlenkou nezpronevěřil, ale její hrozba byla tak opravdová, že jsem podlehl. Kdo by na mém místě dokázal vzdorovat? Lhal jsem, samozřejmě, ale co zbývá otroku, chce-li si zachovat naději na život?

Pu-ti-pa-re se zamyslel. Chvilí nerozhodně přešlapoval na místě, pak si hřbetem ruky setřel pot z čela a zavolal správce domu. Příběhl v mžiku, řekl bych, že tajně naslouchal za dveřmi.

„Co s ním mám učinit...“, pronesl Pu-ti-pa-re tlumeně. Nebyla to otázka, na niž by měl odpovědět kdokoliv jiný než on. „Může mít pravdu. Však svou ženu dobře znám, nebylo by to poprvé, co k sobě vpustila otroka. Ale neslušelo by se, abych ji dal vymrskat jako poběhlíci. Otrokům by narostl hřebínek, mysleli by si, že si napříště mohou dovolit úplně všechno...“

Pohlédl na mne zpřímá a řekl hlasitěji: „Dělám to sice nerad, ale musím tě dát potrestat. Správce otroků tě odvede do vězení, kde budeš čekat na trest.“ Tišeji pak dodal: „O dítě, které se narodí z mé ženy, se postarám. Nebude trpět nouzí ani ústrkem. Jednou mu přenechám svůj majetek a dá-li bůh Ré, tedy i svůj úřad.“ Nemusel mi osvětlovat své plány a nevím, proč se mi s nimi světil. Kupodivu se zachoval docela lidsky. Vděčně jsem mu očima poděkoval. A pak už mne správce domu odvedl a předal strážím z faraónova domu.

Bylo to se mnou zlé. Moc zlé. Toho dne jsem už nespátřil, jak sluneční kotouč zapadá za obzorem a nepocítil závan chladivého podvečerního vánku. Zavřeli mne do pevného vězení, a jak mi prozradili ti, kteří zde už byli delší dobu, odtud se vychází ven pouze jednou: když se odvádí na popravu. Stála mi ta pomsta vůbec za to? A co horšího, na mysl se mi vkrádala neodbytná myšlenka, že Pu-ti-pa-re si vůbec nezasloužil mojí nenávisť. Kdyby mne nekoupil na trhu s otroky on, koupil by mne někdo jiný a nejspíš mnohem krutější. Ó, Bože zástupů, odpusť mi můj hřích a smiluj se nade mnou nebohým!

Kolik měsíců jsem tady v nejistotách čekal, těžko říci. Dny se vlekly pomalým líným krokem, a na mne jako by se docela zapomnělo. Mezitím jsem se stal nechtěným svědkem odchodů mnoha vězňů na věčnost a příchodů dalších provinilců, zaplňujících uvolněná místa ve faraónově vězení. Mimořádný rozruch ale vzbudili dva muži v honosných oblecích, které sem dozorcí nešetrně, tak jako vždy, vstrčili. Bylo jasné, že až do svého uvěznění působili u dvora samotného faraóna Setchiho; jen o chvíli později jsme se dozvěděli, že jeden z nich byl královský pekař, druhý číšník. Pozoroval jsem je, jak se usadili vedle sebe, rameno vedle ramene, ústa zamknutá

strachy. Třebaže se ocitli ve vězení, stranili se ostatních, jako by mezi ně nepatřili. Byl to samozřejmě jejich omyl, nepatřičná nadřazenost. Respektovali jsme to a ti, co byli nejbližší k nim, si odsedli a dál se věnovali svým úvahám nebo tlumeným hovorům se spoluvězni.

Naši noví společníci sebou v noci nepokojně házeli a vykřikovali divná slova; zřejmě neměli právě lehké sny. Ráno jsem zaslechl, jak si vzájemně sdělovali, jaká tajemství jim naznačovala noc.

„Nesl jsem faraónovi na hlavě tři košíky toho nejjemnějšího pečiva, jaké si snad ani neumíš představit,“ vyprávěl pekař, „ale cestou se ke mně slétlo hejno ptáků a já je nemohl odehnat a zabránit tak tomu, aby mi neozobávali pečivo z nejhořejšího koše. Měl jsem strach, co tomu jen řekne farao, až mu předložím pečivo poškozené a pokálené ptáky. Ještě teď cítím, jak jsem se rozklepal strachy...“

„Můj sen byl také zvláštní,“ přisedl si číšník bližší k pekaři, „ale nevyděl mne tak, jako ten tvůj. Asi proto, že jsem v něm pouze mačkal do faraónovy číše tři hrozny vína. Nic víc.“

„Co to asi všechno znamená?“ Pekař se zadíval na prsty u nohou, jako by právě tam měla ležet odpověď napsaná na kousku papyru. Odvážil jsem se k nim přiblížit a kupodivu, ani jeden z někdejších faraónových služebníků se ode mne už neodtáhl. Jako by jim jeden jediný den strávený ve vězení napověděl, že teď už nejsou nic víc než my všichni, co tady čekáme – kdo ví na co...

„Vaším snům jsem dobře porozuměl a vím, co znamenají.“

Zdvihli ke mně oči. Číšník mi byl docela sympatický, zato pekař páchl cibulí, ve které si zřejmě liboval a v jeho pohledu jsem spatřil jen samé špatné lidské vlastnosti. Raději je ani nebudu jmenovat, abych na nějakou nezapomněl...

„Ty jsi vykladač snů?“ vydechl číšník a v tónu jeho hlasu jsem zaznamenal úctu. „Dostal jsi se sem snad proto, že jsi vyložil nějakému pánovi špatně jeho sen?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Kdepak, nikomu jsem neprorokoval nic špatného. Důvodem mého uvěznění bylo něco docela jiného.“ V okamžiku jsem se rozhodl, že jim nebudu tajit, proč jsem se sem dostal. Za čas, který jsem ve vězení strávil, jsem dávno poznal, že ven z něho vede jen jedna jediná cesta; cesta, na níž se nikdo vydávat nechce, a tedy co se tady vypoví, svět už nemá naději vyslechnout... „Zasel jsem úrodné semeno do svůdného lůna ženy svého pána.“

Vyměnili si pohled a číšník mne lehce poklepal po rameni. „Tak tos ty, ten kabrňák, který vypekl Pu-ti-pa-rea? U dvora se o tom kousku hodně povídalo a ne jeden z nás to tomu tlouštíkovu upřímně přál.“

Zdálo se, že jsem stoupl v jeho očích. Jenže co mi to bylo platné, když za to všechno hniji ve vězení, kdo ví kolik měsíců, a vyhlídka do budoucnosti je černá stejně jako bezměsíčná noc!

„Zopakujte mi ještě jednou ty vaše sny, to pro případ, že jsem nezaslechl všechno, když jste si je potichu sdělovali,“ vrátil jsem hovor zpět na sám jeho počátek.

„Nemám pro tebe dobrou zprávu,“ řekl jsem pekaři, když jsem ho vyslechl. „Tři koše znamenají tři dny. Za ty tři dny přijdeš o hlavu a maso tvého těla budou klovat ptáci.“

Nešťastník se chytil za hlavu, jako by si ji tímto pohybem měl navěky udržet na ramenou, a hlasitě zaúpěl. Pak se odvrátil, poklekl a začal šeptat modlitby k záhrobním božstvům – bohu podsvětí Úsírovi a Anúpevovi, zodpovídajícímu za klid na pohřebištích. Jistě nezapomněl ani na bohyni pravdy Maat, protože na ní jediné záleží,

zda jeho srdce bude lehčí než pštroší pero a ona tak propustí pekařovo *ká* do ráje.

„Také tebe čeká za tři dny změna tvého postavení,“ vykládal jsem číšníkům sen. „Navrátíš se zpět do své hodnosti.“

Možná že jsem jejich sny nepochopil docela dobře, možná můj výklad ovlivnily osobní sympatie nebo antipatie, ale pravda je, že oba služebníci se dočkali právě toho, co jsem jim z jejich snů vyložil: pekař šel rovnou na popraviště, zatímco číšník opět obsluhoval faraóna.

Proč o těchto dvou vězních vyprávím? To proto, že přešlo zase několik měsíců, když mne vyhledal vrchní dozorce věznice a vyvedl ven. Byla ve mně malá dušička, čekal jsem, že právě nastala má poslední hodina. Mátlo mne ale, že se ke mně choval docela slušně, nepopoháněl mě důtkami ani na mne nekřičel. Dokonce mě zavedl do lázně, a když jsem se řádně vykoupal, dal mi přinést čistý šat. Pak mne k mému velikému úžasu přivedl před faraóna Setchiho.

Jak se tohle vůbec mohlo stát? Inu, také vládcům se zdávají sny a farao měl sen natolik zvláštní, že žádný z jeho vykladačů si s ním nevěděl rady. Až jeho číšník, ano, byl to právě ten, kterému jsem vyložil sen, si na mne vzpomněl a vyprávěl panovníkovi o tom, jak jsem mu jeho noční vidění osvětlil – a připomněl, že se do posledního puntíku rákosovou tyčinkou do papyru splnilo. Proto si mne nechal Setchi předvolat a z toho tedy plynulo slušné chování dozorce, které mne tak udivilo.

Padl jsem před faraónem na kolena a hlavou se dotkl země. Když mi dovolil, abych mu pohlédl do tváře, vypověděl mi svůj sen:

„Spatřil jsem pole, z něhož před mýma očima vyrostlo sedm silných a na zrna bohatých klasů. Už jsem po nich vztahoval ruce, když

mezi nimi začalo růst sedm klasů zcela neduživých a prázdných. Těchto sedm prázdných klasů pak pozřelo oněch sedm klasů nadtých zrna, takže na poli rázem stála jen hubená stébla bez užitku. Na chvíli jsem se probral ze spánku, ale když jsem znovu usnul, seslal na mne bůh Amón ještě jeden stejně podivný sen. Z vod Nilu vystoupilo sedm tučných krav, jejichž vemena byla k prasknutí plná chutného mléka. Avšak dříve, než jsem mohl jednu jedinou z krav k sobě přitáhnout, abych okusil lahodného nápoje, vystoupilo z řeky jiných sedm krav. Byly už na pohled ošklivé, nemocné a bez mléka. Ihned se pustily do těch krav tučných a pozřely je.“

Farao umlkl a bylo na mně, abych mu osvětlil, co tajemného mu tímto snem chtěli bohové sdělit. Už jsem cítil, jak se mi po hrdle sápe studená ruka pokrytá lepkavým potem, když jsem si vzpomněl na to, co mi ještě na dvoře u Pu-ti-pa-rea vyprávěl jeden z otroků, kteří pracovali po léta na polích. „Voda z Nilu přináší úrodu,“ povídal mi, „ale ne vždy. Po několika letech nadbytku přicházejí léta, kdy řeka dá jen málo vody a přinese i málo bahna. Tehdy se můžeme na polích dít do úmoru, přesto úroda je tak nízká, že postačí sotva na to, abychom mohli zasít a prosit bohy o lepší příští úrodu. Bez vody není života, bez vody přichází hlad.“

Vsadil jsem na to, že farao, který nikdy na polích nepracoval, o těchto zákonitostech božské řeky nic neví.

„Bohové ti poslali varování,“ vysvětloval jsem tedy jeho sen, „protože si přejí, aby tvůj lid netrpěl nouzí a měl pořád dostatek. Sedm tučných klasů stejně jako týž počet tučných krav znamená, že zemi čeká sedm úrodných let. Pak ale přijde rovněž sedm let, kdy pole nevydají obilí, kdy krávy nedají mléko. Nastane čas hladu.“

Faraón sklonil hlavu. Příliš dobře věděl, co pro Egypt neúroda znamená. Nejen že přijde hladomor, ale třeba vypuknou lidové bouře a každá taková vzpoura, nepokoje mezi lidem, může otrást i jeho trůnem. Co dělat? Jak tomu zabránit?

Jako bych četl otázky rodící se za jeho čelem, promluvil jsem do ticha, které vládlo všude kolem: „Bohové Egypta jsou moudří a měl by jim patřit dík všeho tvého lidu za varování. Získal jsi, velký farao, čas k tomu, abys zemi mohl ochránit před hladem. Dej v různých částech své říše vybudovat mohutné a pevné sýpky. Do nich schraňuj část úrody v letech nadbytku a z nich pak přiděluj lidu obilí v době nedostatku.“

„To jsou moudrá slova,“ pronesl uvážlivě Setchi. A pak jsem nevěřícně naslouchal jeho slovům: „Pověřuji tě vedením staveb a správou královských sýpek po celé zemi. Budeš mým zástupcem v této věci a budeš za mne bdít při schraňování obilí stejně jako při jeho rozdělování.“

Faraónův sen mi otevřel brány vězení.

FAKTA: Josef je označován za jednoho ze starozákonních patriarchů; byl předposledním synem patriarchy Jákoba a jeho milované ženy Ráchel. Jeho příběh nacházíme v biblické knize Genesis (kap. 37–50), ale také v koránu, kde je označován za jeden z nejkrásnějších příběhů.